

Anliggender at gjøre. Det er en altfor vigtig Sag for os at holde det virkelig Kirkelige sondret fra det Legemlige, det, som er Statens, fra det, som gaaer ind under Kirkens almindelige Omraade. Vi skulle være varlige med her at betræde det virkelig kirkelige Gebeet, thi der til ere vi ikke egnede; men vi kunne ordne de Sager, som ere af legemlig Bessaffenhed, og skaffe Menighedsmedlemmerne Rettelse til, efter deres Samvittigheds Drift, at faae deres religieuse Troesbekjendelse faldbestgjort paa den Maade, som passer dem bedst.

Formanden: Rigsdagsmanden for Maribo Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Krogh: Jeg vil blot bemærke, at det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Barfod) virkelig ikke kan slippe fra, at han har sagt noget fuldkommen Uholdbart. Han sagde: Saalænge der ikke ligger nogen anden Kirkeforsætning for end den nu bestaaende for den danske Folkkirke, saa er det Rigsdagen, der repræsenterer Menighederne; den, efter hans egen Udtalelse, confessionsløse, bekjendelsesløse Rigsdag er saaledes Repræsentant for Menighederne; men det er efter al stringent og lovgift Tanke det Samme som at sige, at Menighederne ere confessionsløse. Jeg vil gjerne troe, at det er en Tanke, som er egen for det ærede Medlem, og jeg vil ogsaa meget gjerne lade ham beholde den.

Ordføreren: Ja, efterat allerede faa mange Medlemmer i saa dygtige og tilbeels saa lange Foredrag have gjendrevet, hvad der er blevet fremført imod Forslaget, skal jeg fatte mig kort, da jeg antager, at Thinget er træt af disse Forhandlinger. Jeg skal endog saa gjøre det ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand for Odense (Faber); som blandt Andet gjenmægik Udvalgets Betænkning paa en meget skarp og hensynsløs Maade. Han udtalte, at Forslaget vilde noget Mere, end det giver sig ud for, ja, han kom endog til at sige, at det var — jeg husker ikke nøie Udtrykkene, men der forekom Udtryk om, at det hverken var en

ærlig eller lojal Maade, hvorpaa vi gif frem. Denne Slags Bestyldninger vil jeg rolig lade falde til Jorden med al den Vægt, de kunne have; jeg føler mig ikke truffen deraf. Jeg troer ikke, de fremme Sagen Noget, og jeg skal derfor ikke søge at besvare dem eller maastee give dem tilbage igjen. Jeg skal blot bemærke, at da den ærede Rigsdagsmand vilde estervise af Betænkningen, at der laae noget Mere i Forslaget, end det giver sig ud for, da nævnte han Ting, som at man vilde give Bægmand Ordination og aabne Kirken for dem; men de ærede Medlemmer have kunnet overbevise sig om, at der ikke staaer et Ord derom i Betænkningen. Han paastod dernæst i Modsetning til Betænkningen, at Medlemmer, der havde løst Sognebaandet, havde Ret til at benytte den valgte Sognepræsts Kirke; men nu vil jeg spørge, om de da ogsaa have Ret til dens Kirkegaard, om ikke den, der skal vedligeholde Kirkegaarden og udvide den, hvis der ikke er Plads nok, har Ret til at vise deres Sig bort, som ikke have svaret Tiende eller Arbeide til Kirken. Og naar det gjælder om Kirkegaarden, gjælder det ogsaa om Kirken, thi Tiendeelerens Forhold dertil er jo et ganske lignende. Jeg kan henvise den ærede Rigsdagsmand til den Lov, som blev behandlet her i forrige Samling om Kirkesyn; deri bestemmes det udtrykkeligt, at naar „Kirken ikke er saa rummelig, at den afgiver beqvem Plads for Sognets Kirkegængere“, eller naar Knæfaldet omkring Alteret ikke har „den for Sognets Menighed fornødne Størrelse“, skal der stee en Forandring; men der er ikke talt et Ord om andre Kirkegængere; det er altsaa klart, at Sognebaandsløserne kunne udelukkes fra den fremmede Kirke, saasnart de ikke kunne faae Plads der. Jeg kan ogsaa henvise den ærede Rigsdagsmand til hans egen Udtalelse ved første Behandling. Det forekommer mig, at der er en i høi Grad paafaldende Modsigelse mellem det, han idag har udtalt, og det, han dengang udtalte. Det findes i Folkethingstidenden for 11te November Nr. 104, 1ste Spalte, men jeg skal ikke oplæse det, da de ærede Medlemmer selv kunne eftersee det.